

jeg har ogsaa før i denne Sal haat Leilighed til paa en Maade at optræde som Kvindernes Mid-der; men det forekommer mig, at der her er ganske færegne Forhold tilstede, som gjøre, at der i Samfundets Interesse kunde være nogen større Opfordring til særlig at rette Opmærksomheden paa Kvinderne end paa Mændene. Jeg tror ikke, det vil være nødvendigt nærmere at gaa ind paa dette Forhold. Der er jo nemlig her ikke specielt Tale om Kvinder i Almindelighed, men væsentligt om en særegen Klasse af Kvinder, der som sagt vistnok kunde give Anledning til at frygte for, at de ville være mere farlige for Samfundet end Mænd i Almindelighed. — En æret Taler har taget Ordet for, at man om muligt skulde lade Loven falde og overdrage Overpolitimesteren her i Landet en Myndighed til at ordne alt dette efter bedste Skjøn, naturligvis efter Samraad med de mest erfarne Politimestre. Jeg maa tilstaa, at det forbauser mig, at man vilde have en saadan Tillid til Justitsministeren. Jeg tror, at Justitsministerens Stilling vilde blive ganske extraordinær, jeg kunde næsten fristes til at sige exorbitant, hvis man gav ham en saadan Myndighed; men hvorom Alting er, Justitsministeren har for Eiden ikke denne Myndighed, og det vil vistnok findes naturligt, at han i alt Fald ikke kommer og kræver en saadan Myndighed, som det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Seszen) gjentagende har været saa god at erklære, at han var rede til at lægge i Justitsministerens Haand. Det samme ærede Medlem har taalt en Del om de Fæver, som knyttede sig til den saakaldte hemmelige Prostitution, og den ærede Ordfører har suppleret disse Udtalelser ved forskellige statistiske Data. Hvis man vil gjenlæse de trykte Motiver, som ledsage Regjeringens Lovforslag, saa vil man deri se det gaa, tror jeg, jeg tør sige, som en rød Traad, at det netop er Fæven ved den hemmelige Prostitution, der overhovedet har fremkaldt det hele Lovforslag. Man er kommen til Lovforslaget, ikke i Følge theoretiske Betragtninger, men af praktiske Hensyn, som have vist sig virkelig at have den største Betydning, og det er ad denne Vej, at man navnlig i Justitsministeriet er kommen til at se, at der Intet kunde gøres tilfulde ligeoverfor Prostitutionen i Almindelighed, undtagen man særlig maatte rette sin Opmærksomhed paa den saakaldte hemmelige Prostitution, og Opgaven maatte være netop at give saadanne Lovbestemmelser, at man kunde have Ojeblik til at indbringe saavidt mulig ogsaa den hemmelige Prostitution under Kontrol. Det er netop fra denne Betragtning, Lovforslaget er gaet ud, og hvad der altsaa er anført i denne Retning om den saakaldte hemmelige Prostitutions Farlighed, er i Virkeligheden en anbefaling for Lovforslagets Tanke og Lovforslagets Hovedbestemmelse. Naturligvis kan der være forskellige Meninger om, hvorvidt man paa de enkelte Punkter skal gaa,

men jeg kan dog ikke undlade at gjøre den Bemærkning ligeoverfor det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Seszen), at man jo selvfølgelig, saavidt man har en rig Erfaring i en vis Retning, kan tale ikke blot med Larme, men ogsaa med stor Sagkundskab om Forholdene, men at det netop da er naturligt, at man fristes til at dømme efter den Erfaring, som man selv har gjort. Naar man er sig bevidst at have handlet i de specielle Forhold med stor Ronduite og aldrig at have gjort sig skyldig i virkelig Krænelse af de Hensyn, der skyldes den Enkelte, saa kan det lede til at tro, at det er en given Ting, at saaledes have Alle gjort og ville Alle gjøre nu og i al Evighed. Jeg tvivler ikke om, at det er Reglen, at vore Politimestre, der overhovedet have udstiftet Midfærhed i disse Forhold, have vist at forene de Hensyn, der skyldes den Enkelte, med de Hensyn, de have ment at burde tage til Samfundet. Men derom kan jeg dog forsikre det ærede Medlem — thi i denne Retning har ogsaa jeg nogen Erfaring — at der gives Politimestre, som nære Lovf. om, hvorvidt deres Berettigelse gaar, og Et er det, hvad en Politimester kan tro at finde forsvarligt lige overfor sig selv og sine Overordnede, og et Andet er det, hvorledes den Mand bliver stillet, som staar i Spidsen for Politiet her i Landet, naar der til ham fremkommer Forespørgsler fra Svage, fra frygtfomme Politimestre om, hvorvidt de tør gjøre Dette eller Hint. Men, som sagt, jeg kunde fristes til at spørge det ærede Medlem, om han virkelig tør paatage sig Ansvar for, at alle Politimestre i Danmark nu og i Fremtiden ville vide paa den ene Side at vise tilbørlig Iver og Midfærhed i dette Forhold og paa den anden Side aldrig lade sig med Jøse nogen Antæ for Vilkaarlighed komme til Last. — Det ærede Medlem, til hvem jeg særlig henvender Ordet i dette Dieblit, udtalte i sin Indledning forskellige Tanker, blandt Andet ogsaa den, at man kunde lade Straffen falde bort. Det er ikke Diemedet her at give en ny Straffelov eller at ændre Straffeloven, det er væsentlig Meningen at give en Politilov paa et vist bestemt Omraade, og jeg tror, at det vist vil findes i sin Orden, at man der betragter den Tilstand, som er givet ved Straffeloven for ikke mange Aar tilbage, som en Grundvold, paa hvilken man foreløbig har at bevæge sig. At man i andre Lande har opfattet denne Sag noget anderledes, veed jeg vel, deri ligger imidlertid ikke for mig noget afgjørende Bevis for, at vi vilde gjøre Klogt i at følge samme Vej; tværtimod vil jeg bemærke, at det jo ikke kan være vanskeligt at se den Betydning, som Straffebestemmelsen i Straffelovens § 180 netop har for at kunne tilveiebringe en saadan Tilsynsordning som den, hvorpaa det ganske vist særlig kommer an. Strafbarheden i dette Forhold, Truslen om Straf, spiller den Rolle at gjøre det muligt at faae Gaand i Gange med de Vedkommende og faae dem draget ind under Tilsyn. Ja, naar man